

Arrest

nr. 305 461 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 oktober 2023 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd in 1984 in België geboren en heeft sedert zijn geboorte steeds een verblijfsrecht gehad.

Op 27 oktober 2023 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer
[...]"

Krachtens artikel 22§1 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten

voldaan heeft, krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende redenen:

U werd op 24.02.1984 te Brussel geboren en werd diezelfde dag ingeschreven in het bevolkingsregister. Op 07.04.2002 werd u aangehouden en werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen opgesloten uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging; met voertuig om de diefstal of vlucht te vergemakkelijken; met gebruik of vertoon van wapens; als mededader.

Op 12.11.2002 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 19.11.2002 werd u aangehouden en op 20.11.2002 werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen opgesloten uit hoofde van poging tot diefstal met geweld of bedreiging.

Op 23.12.2002 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven.

Op 28.05.2003 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met probatieuitstel gedurende een termijn van 5 jaar behalve 12 maanden effectieve gevangenisstraf daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, gebruik gemaakt hebbende van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was met hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende fysische of psychische ongeschiktheid, hetzij het volledig verlies van het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking tot gevolg (feit gepleegd op 07.03.2002); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, gebruik gemaakt hebbende van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was (feit gepleegd op 08.03.2002); aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 05.03.2002) en aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was (feit gepleegd op 27.02.2002).

Op 02.10.2003 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen opgesloten uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 22.12.2003 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, gebruik gemaakt hebbende van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was (feit gepleegd op 07.09.2001); aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, geweld of bedreigingen gebruikt hebbende hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om de vlucht te verzekeren (feit gepleegd in de nacht van 12.07.2001 op 13.07.2001); aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten, gepleegd op 09.05.2000 en in de nacht van 12.07.2001 op 13.07.2001); aan diefstal (2 feiten, gepleegd op 19.05.2000 en op 23.09.2000); aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende (2 slachtoffers; feiten gepleegd op 06.07.2001); aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2 feiten; feit gepleegd in de nacht van 12.07.2001 op 13.07.2001 en feit gepleegd op 02.10.2003) en aan poging tot diefstal door middel van geweld of bedreiging (feit gepleegd op 19.11.2002).

Vanaf 20.09.2005 genoot u halve vrijheid met het oog op reclassering.

Op 29.11.2005 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend.

Op 08.03.2006 werd u aangehouden en op 09.03.2006 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging; door twee of meer personen; met gebruik of vertoon van wapens; als mededader.

Op 19.09.2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal van een handtas met inhoud en een geldsom van 300 euro door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was (feit gepleegd op 28.01.2006); aan

diefstal van een handtas met inhoud en een geldsom van 60 euro door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, gebruik gemaakt hebbende van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (feit gepleegd op 27.01.2006); aan diefstal van een voertuig van het merk Opel Vectra met inhoud, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd tussen 24.01.2006 en 28.01.2006, op een niet nader te bepalen datum); aan onder een bevel of een voorwaarde, mondeling een persoon te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 04.03.2006); aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan een persoon (feit gepleegd op 28.01.2006); aan door gebaren of zinnebeelden een persoon te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 04.03.2006) en ontzette u uit het recht tot besturen van alle motorvoertuigen gedurende een termijn van 3 maanden daar u zich schuldig maakte aan vluchtmisdrijf (feit gepleegd op 28.01.2006).

Op 08.11.2006 werd de straf waartoe u veroordeeld werd op 22.12.2003 in uitvoer gebracht en ook de straf met uitstel waartoe u op 28.05.2003 veroordeeld was, werd uitvoerbaar t.g.v. de veroordeling d.d. 12.2003. De voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 29.11.2005 werd herroepen.

Op 10.08.2007 bent u in de strafinrichting te Merksplas in het huwelijk getreden met D.C.D. (geboren te [...]) op [...], Belgische nationaliteit).

Op 04.03.2008 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan onder een bevel of voorwaarde, mondeling, een persoon te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is; aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan een persoon, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende en aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan een persoon (feiten gepleegd op 27.10.2006).

Op 27.01.2009 werd u een voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend door de Strafvuistvoeringsrechtbank (hierna: SURB).

Op 27.02.2009 bent u uit de echt gescheiden van D.C.D., overgeschreven in de registers te Merksplas op 20.05.2009.

Op 29.09.2009 bent u te Nador (Marokko) gehuwd met B.H.M. (geboren op [...] te [...], Marokko).

Op 24.12.2009 diende mevrouw B.H.M. bij de Belgische Ambassade te Casablanca een visumaanvraag in voor een gezinshereniging met u.

Op 02.03.2010 schreef u een brief waarin u aangaf dat u beslist had te scheiden van B.H.M. en bijgevolg de visumaanvraag van mevrouw wenste te annuleren.

Op 04.06.2010 werd de visumaanvraag d.d. 24.12.2009 geweigerd.

Op 26.06.2010 werd u voorlopig aangehouden daar u de door de SURB aan u opgelegde voorwaarden geschonden had.

Op 23.07.2010 werd de voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 27.01.2009 herroepen. Het strafrestant werd berekend op 803 dagen.

Op 13.04.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan weerspanning, zijnde elke aanval, elk verzet met geweld of bedreiging te hebben gepleegd, tegen twee inspecteurs, dragers of agenten van de openbare macht, wanneer deze handelden ter uitvoering van de wetten, van de bevelen, of de beschikkingen van het openbaar gezag, van rechterlijke bevelen of van vonnissen, de weerspanning gepleegd zijnde door een enkel persoon voorzien van wapens (feit gepleegd op 26.06.2010).

Op 05.05.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan weerspanning, zijnde elke aanval, elk verzet met geweld of bedreiging te hebben gepleegd, tegen een inspecteur, drager of agent van de openbare macht, wanneer deze handelde ter uitvoering van de wetten, van de bevelen, of de beschikkingen van het openbaar gezag, van rechterlijke bevelen of van vonnissen, de

weerspannigheid gepleegd zijnde door een enkel persoon voorzien van wapens en aan als bestuurder van een voertuig niet te hebben kunnen stoppen voor een voorzienbare hindernis (feiten gepleegd op 26.06.2010).

Op 29.01.2015 werd u vrijgesteld omdat u strafeinde bereikt had.

Op 15.05.2015 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen opgesloten uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging; door twee of meer personen; als mededader.

Op 18.06.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling (op verzet tegen CR Gent d.d. 05.03.2015) daar u zich schuldig had gemaakt aan onopzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd tegen een penitentiair beambte tewerkgesteld in de rijksgevangenis te Gent, (feit gepleegd op 07.05.2013).

Op 26.11.2015 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden in staat van wettelijke herhaling (op beroep CR Antwerpen d.d. 15.09.2015) daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen, ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd duidelijk was (feit gepleegd op 15.05.2015).

Op 07.08.2017 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven van de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) waaruit blijkt dat u gekend was bij hun diensten.

Op 28.07.2018 werd u vrijgesteld daar u strafeinde bereikt had.

Op 16.11.2018 werd u aangehouden en op 17.11.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen daar u in verdenking gesteld werd wegens mondelinge dreiging met een aanslag waarop een criminele straf staat, onder bevel of voorwaarde; vals bericht over het bestaan van gevaar voor een aanslag op personen.

Op 15.05.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met probatieuitsstel gedurende een termijn van 5 jaar uitgezonderd de reeds ondergane voorlopige hechtenis (van 16.11.2018 tot 15.05.2019) waardoor u diezelfde dag in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis werd vrijgesteld (op 17.05.2019 stelde het Openbaar Ministerie beroep in tegen deze veroordeling).

Op 01.10.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan een persoon met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad en aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan een persoon (feiten gepleegd op 08.07.2019).

Op 26.02.2020 meldde u zich aan bij de gevangenis te Antwerpen om de gevangenisstraf waartoe u op 01.10.2019 veroordeeld werd, uit te zitten. Diezelfde dag werd u een strafonderbreking met het oog op het toekennen van Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.) toegekend.

Op 28.05.2020 werd u door het Hof van Beroep veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden (op beroep CR Antwerpen d.d. 15.05.2019; cassatie verworpen op 27.10.2020) daar u zich schuldig had gemaakt aan mondeling, onder een bevel of voorwaarde, de hierna vernoemde benadeelden te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, te weten Jan JAMBON en Koning Mohamed VI van Marokko en aan niet nader bepaalde personen, te weten uw facebook-contacten, mondeling, wetens en willens een vals bericht te hebben gegeven over het bestaan van gevaar voor een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feiten gepleegd op 16.11.2018).

Op 22.07.2020 werd uw enkelband aangesloten.

Op 26.09.2020 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 26.05.2021 werd u door de Politierechtbank te Antwerpen veroordeeld tot twee gevangenisstraffen van 6 maanden daar u zich schuldig maakte aan inbreuken op de verkeerswetgeving, namelijk aan als bestuurder van een voertuig, wetend dat dit voertuig oorzaak van, dan wel aanleiding tot een verkeersongeval op een

openbare plaats is geweest, de vlucht te hebben genomen om u aan de dienstige vaststellingen te onttrekken, zelfs wanneer het ongeval niet aan uw schuld te wijten was en aan op de openbare weg een motorvoertuig te hebben bestuurd van de categorie bedoeld in de beslissing van vervallenverklaring, zonder het krachtens artikel 38 § 3 van de Wegverkeerswet voorgeschreven onderzoek, tegen u uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de politierechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen op 19.11.2015, met goed gevolg te hebben ondergaan (feiten gepleegd op 07.02.2020).

Op 08.07.2021 meldde u zich aan bij de gevangenis ten gevolge van de veroordeling d.d. 28.05.2020.

Vanaf 15.07.2021 onderging u uw straf onder E.T.

Op 06.09.2021 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 12.06.2022 werd u overgebracht naar de gevangenis te Antwerpen ten gevolge van de veroordeling door de Politierechtbank d.d. 26.05.2021, op 25.02.2022 was het beroep dat u tegen deze veroordeling indiende bij de Correctionele Rechtbank onontvankelijk verklaard.

Op 12.06.2022 werd u een strafonderbreking met het oog op E.T. toegekend.

Op 01.07.2022 werd uw enkelband geplaatst.

Op 29.08.2022 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 16.10.2022 werd u aangehouden en op 17.10.2022 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de drugswetgeving; slagen en verwondingen - aan ministerieel ambtenaar, agent drager van de openbare macht, persoon met openbare hoedanigheid.

In november 2022 werd door het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (hierna: OCAD) beslist u in een full statuut Potentieel Gewelddadige Extremist (hierna: PGE) te plaatsen. Op 21.12.2022 maakte OCAD de dreigingsevaluatie over aan de DVZ. De dreiging die van u uitging werd ingeschaald als niveau 3 (hoog).

Op 02.12.2022 werd u door de Politierechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een geldboete van 800,00 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen), werd u vervallen verklaard van het recht alle voertuigen te besturen voor een termijn van 3 maanden en werd het herstel van het recht tot sturen afhankelijk gemaakt van het slagen in een theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en psychologisch onderzoek daar u zich schuldig had gemaakt aan als eigenaar een bromfiets in het verkeer te hebben gebracht terwijl u de burgerrechtelijke aansprakelijkheid waartoe het aanleiding kan geven, niet gedekt had door een verzekeringsovereenkomst; tot een geldboete van 120,00 euro (vervangend rijverbod: 15 dagen) daar u als weggebruiker op de openbare weg, terwijl u geen voetganger was, zich toegang te hebben verschaft tot een voetgangerszone aangekondigd door verkeersborden F103 en F105; tot een gevangenisstraf van 3 maanden, een geldboete van 4000,00 euro (vervangend rijverbod: 150 dagen), werd u vervallen verklaard van het recht alle voertuigen te besturen voor een termijn van 6 maanden en werd het herstel van het recht tot sturen afhankelijk gemaakt van het slagen in een theoretisch examen, praktisch examen, medisch onderzoek en psychologisch onderzoek daar u zich schuldig had gemaakt aan een bromfiets te hebben bestuurd terwijl u bij vonnis van de Politierechtbank te Antwerpen d.d. 26.05.2021 veroordeeld was tot een vervallenverklaring van het recht een motorvoertuig te besturen.

Op 17.04.2023 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan mondeling, onder een bevel of onder een voorwaarde, niet nader bepaalde personen te hebben bedreigd met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is en aan mondeling, wetens en willens een vals bericht te hebben gegeven over het bestaan van gevaar voor een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feiten gepleegd op 15.06.2022).

Op 21.04.2023 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 19.01.2023) veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, namelijk cannabis alsook tot een gevangenisstraf van 18 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan voorzien van wapens, een aanval te hebben gepleegd of zich met geweld of bedreiging te hebben verzet tegen twee politie-inspecteurs en aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan een politie-inspecteur (feiten gepleegd op 16.10.2022).

Op 19.07.2023 verzocht u om overgebracht te worden naar Marokko, dit verzoek zou door de gevangenisdirectie overgemaakt worden aan de Centrale Autoriteit Internationale Samenwerking.

+++

U werd reeds 9 maal veroordeeld door de Correctionele Rechtbank, onder meer wegens diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen, bedreigingen onder bevel of voorwaarde en weerspanningheid. U werd tevens 3 maal beoordeeld door het Hof van Beroep, dit wegens diefstal met verzwarende omstandigheden, bedreigingen onder bevel of voorwaarde en inbreuken op de drugswetgeving. Daarnaast werd u ook veelvuldig veroordeeld door de Politierechtbank; zelfs tot gevangenisstraffen. Het moge duidelijk zijn dat eerdere veroordelingen niet geleid hebben tot en gedragswijziging. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

In november 2022 werd door het OCAD beslist u in een full statuut Potentieel Gewelddadige Extremist (PGE) te plaatsen. Op 21.12.2022 maakte OCAD de dreigingsevaluatie over aan de DVZ, op 05.09.2023 werd deze dreigingsevaluatie nogmaals bevestigd. De dreiging die van u uitgaat, wordt ingeschaald als niveau 3 (hoog). Het OCAD stelt in deze dreigingsevaluatie:

"T.A. werd reeds verschillende keren veroordeeld voor gewelddadige feiten, waardoor hij sinds 2002 verschillende perioden in de gevangenis verbleef. Zowel binnen als buiten de gevangenis vonden meerdere gewelddadige incidenten plaats met T. Hij viseert hierbij duidelijk de politie, het gevangenispersoneel en andere overheidsdiensten, allen dus op één of andere manier vertegenwoordigers van de staat. In 2021 viel hij nog een vrouw aan omwille van haar "ongepaste kledij", in 2022 viel hij een arts en politieagenten aan. Op 15/05/2019 werd hij veroordeeld voor het dreigen met een aanslag op Vlaams minister-president Jan Jambon en de Koning van Marokko in een live-video op zijn Facebookprofiel waarbij hij ook zijn steun uitsprak voor de vroegere leider van extremistische groepering Sharia 4 Belgium. Deze veroordeling werd door het Hof van Beroep bevestigd op 28 mei 2020. Het Hof stelde in zijn arrest dat T. in de video en tijdens zijn verhoor allerlei signalen geeft waaruit blijkt dat hij op elk moment in de toekomst kan uitbarsten in - potentieel zelfs dodelijk - geweld. In juni 2022 postte T. opnieuw een video via TikTok met een onsamenhangend relaas waarin hij zegt geradicaliseerd te zijn. Er is ook sprake van aanwijzingen voor suicide by cop, alsook uit hij bedreigingen aan journalisten. In een vonnis dd. 17 april 2023 werd T. veroordeeld voor deze feiten tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete.

Betrokkene werd door een hele reeks van daden en precedents reeds verschillende keren in Vooronderzoek (hierna: VO) geplaatst in de gemeenschappelijke gegevensbank, onder verschalende Statuten, VO HP, VO HTF, VO PGE. In november 2022 werd beslist om hem in een full statuut PGE te plaatsen.

Op het vlak van ideologie deed T.A. in het verleden verschillende uitspraken waarbij hij zijn sympathie uitte voor gewelddadige ideologieën en aanslagplegers. Hij uitte, zowel on- als offline, zeer diepe frustraties over het subjectief ervaren onrecht van zowel hemzelf als van "de moslimgemeenschap", met duidelijke haatgevoelens tegenover de Belgische samenleving en in het bijzonder de politiediensten. Betrokkene heeft een psychische problematiek, en lijkt zich in geval van frustratie of conflict in meer of mindere mate steeds op één of andere manier te beroepen op een ideologische rechtvaardigingsgrond, onder andere door zijn frustraties uit te werken op vertegenwoordigers van het systeem zoals de politie.

T.A. had tijdens zijn verschalende verblijven in de gevangenis sociale contacten met gekende extremisten. Ook buiten de gevangenis zou hij contacten gehad hebben binnen de salafistische scene. Hij heeft familieleden die gekend zijn bij het gerecht, gevangeniswezen en veiligheidsdiensten, en zijn broer is eveneens gekend omwille van vermoedens van radicalisering. Het is niet duidelijk of hij ook tijdens zijn online activiteiten in contact staat met andere, problematische contacten. Op het vlak van intentie uitte T.A. zowel on- als offline verschalende keren de wil om mensen te doden vanuit zijn haatgevoelens, grieven en frustraties, waarbij hij in het bijzonder justitie en politiediensten viseert. Gezien hij deze intenties ook online uit, lijkt hij ook anderen te willen beïnvloeden en aanzetten tot geweld. Ook in de gevangenis probeerde hij medegedetineerden te beïnvloeden.

Wat betreft daden/capaciteiten/vermogen verspreidde T.A. via sociale media een aantal video's die gewelddadige en extremistische content bevatten. Hij heeft een uitgebreide criminele voorgeschiedenis met verschalende gewelddadige antecedents, waaronder meerdere fysieke aanvallen tegenover de politiediensten.

Op het vlak van psychische problematiek lijkt er sprake van een multiproblematiek die een multidisciplinaire aanpak vereist waarbij middelenabstinentie en het structureren van het dagelijks leven voorop staan gekoppeld aan externe controle en opvolging.

Concluderend kunnen we stellen dat T.A. reeds verschillende keren veroordeeld werd voor gewelddadige criminele antecedenten. Zowel binnen als buiten de gevangenis stelde hij zich zeer agressief tegenover onder meer politiediensten, maar ook artsen. Zowel on- als offline deed hij uitspraken waarin hij geweld vergoeilijkt en ook de intentie uit om zelf geweld te plegen vanuit zeer diepe frustraties, met duidelijke haatgevoelens tegenover de Belgische samenleving en in het bijzonder de politiediensten. In het verleden sympathiseerde hij ook met aanslagplegers. Er zijn verschillende elementen die erop wijzen dat hij lijdt aan een psychische problematiek, die versterkt wordt door het gebruik van alcohol en drugs. ”

Het risico dat u op elk moment in de toekomst zou kunnen uitbarsten in potentieel zelfs dodelijk geweld, kan geenszins uitgesloten worden. Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit uw handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren. Het gevaar voor recidive in uw hoofdte is manifest aanwezig. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen Individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals u. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

+++

Op 18.01.2023 werd u in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode te ontzeggen. U stelde er de voorkeur aan te geven het formulier hoorrecht samen met uw advocaat in te vullen. U kreeg tot 03.02.2023 de mogelijkheid om relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Op 02.02.2023 mailde uw advocaat de ingevulde vragenlijst samen met een aantal documenten door.

In het formulier hoorrecht dat u invulde op 01.02.2023 verklaart u dat u in België geboren bent; dat u geen reispas heeft; dat u psychiatrische problemen heeft en opgevolgd wordt door dokters; dat u voor u in de gevangenis opgesloten werd, in uw huurappartement woonde te [...]; dat u gescheiden bent; dat u geen duurzame relatie heeft; dat heel uw familie in België woont: uw mama (H.H.), uw zussen (T.S., R. en L.), uw stiefzus (H.F.), uw zoon (T.A.); dat u een minderjarige zoon heeft (T.A.) die bij zijn moeder in België woont; dat u geen minderjarige kinderen heeft in een ander land dan België; dat u naar school ging tot 3BSO middelbaar en dan gestopt bent met school, dat u in de gevangenis te Oudenaarde een opleiding als loodgieter volgde; dat u in uw jeugd studentenjobs gedaan heeft; dat u veel in de gevangenis gezeten hebt; dat u van juli 2020 tot en met november 2020 voor een schoonmaakbedrijf gewerkt heeft (S.P. BV); dat u in 38 jaar ongeveer 4 keer voor vakantie naar Marokko geweest bent met uw moeder; dat u nog niet in een ander land dan België opgesloten werd; dat u niemand kent in Marokko; dat u in België geboren bent, dat u hier uw zoon hebt, uw ouders en uw familie en dat u psychische Problemen heeft en hier behandeld moet worden voor uw ziekte.

Volgende documenten werden toegevoegd: kopie F + kaart van uw moeder; brief van uw moeder waaruit blijkt dat u bij haar kan wonen; uittreksel overlijdensakte van uw vader; kopie Belgische identiteitskaarten van uw zussen (T.L., R., S.) en uw stiefzus (H.F.); gezinssamenstelling d.d. 03.08.2021; doktersbriefje Dr. N.A. d.d. 25.01.2023 en d.d. 07.06.2022; brief ZNA Psychiatrisch Ziekenhuis Stuivenberg d.d. 13.06.2020; beschikking dagbepaling Vrederecht.

Op 15.02.2023 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken meer informatie met betrekking tot uw medische toestand en met betrekking tot het contact met uw zoon op bij uw advocaat.

Op 09.03.2023 maakte uw advocaat nog volgende documenten over: Overzicht openstaande DAVO-schuld (mail d.d. 27.02.2023); betaling van 50 euro d.d. 24.02.2023 "onderhoudsgeld T.A."; betaling 50 euro d.d. 30.03.2022 "cadeautje A."; attest ZNA Psychiatrisch Ziekenhuis raadpleging d.d. 13.05.2022; schrijven spoedafdeling aan dr. N.A. naar aanleiding van consultatie aldaar op 13.05.2022 en 15.06.2022; medicatie overzicht d.d. 21.02.2023

+++

In de registers staat u nog steeds als gehuwd met B.H.M. (geboren op [...] te [...] Marokko). Uit de brief die u op 02.03.2010 schreef waarin u de visumaanvraag annuleerde en stelde beslist had te scheiden van mevrouw alsook uit het hoorrecht dat u invulde op 01.02.2023 blijkt echter dat jullie inmiddels reeds gescheiden zijn.

Van 10.08.2007 tot 27.02.2009 was u gehuwd met D.C.D. (geboren te [...] op [...], Belgische nationaliteit). Uit deze relatie is één kind geboren: T.A. (geboren te [...] op [...], Belgische nationaliteit). Uw zoon heeft de Belgische nationaliteit, de beëindiging van uw verblijfsrecht maakt dus niet dat hij gedwongen zou worden België te verlaten. Zijn moeder, die net als uw zoon de Belgische nationaliteit heeft, heeft al sinds zijn geboorte de daadwerkelijke zorg over hem daar u zeer vaak in detentie vertoefde, er liggen geen stukken voor waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 Oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 Oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Het is tijdens uw vierde detentie die een aanvang kende op 09.03.2006 en eindigde op 27.01.2009 dat uw zoon op 23.08.2007 geboren werd. Een maand na de vrijstelling d.d. 27.01.2009 was uw echtscheiding van zijn moeder voltrokken. Voor zover uit de registers blijkt, stonden u en uw zoon nooit officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Bovendien bracht u sinds zijn geboorte heel wat jaren door in detentie waardoor een normale omgang tussen jullie hoe dan ook onmogelijk was. Uw huidige detentie startte op 17.10.2022, u genoot nog geen penitentiair verlof of uitgaansvergunning. Uw zoon wordt niet vermeld op de lijst met personen die toelating hebben om u in de gevangenis te bezoeken en u legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u op een andere manier op regelmatige basis contact met hem onderhoudt.

Via uw advocaat werd u op 15.02.2023 gevraagd stukken voor te leggen waaruit blijkt dat u op regelmatige basis contact onderhoudt met uw zoon. Er werd tevens gevraagd of u alimentatie betaalde, of er een omgangsregeling bestond, et cetera. Op 09.03.2023 maakte uw advocaat naar aanleiding van deze vraag volgende stukken over: een overzicht van de openstaande DAVO-schuld (mail d.d. 27.02.2023), een betaling van 50 euro d.d. 24.02.2023 met de vermelding "onderhoudsgeld T. A." en een betaling van 50 euro d.d. 30.03.2022 met de vermelding "cadeautje A.". U legde verder geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw zoon. U toonde niet aan of u deelt in de beslissingen over zijn opvoeding, hoe u contact met hem onderhoudt, of er een bezoeksregeling is, of u hem regelmatig belt, et cetera.

Er kan opgemerkt worden dat de Dienst voor Alimentatievorderingen pas ingeschakeld wordt wanneer onderhoudsgeld niet wordt betaald, u kwam dus duidelijk uw verplichtingen niet na. Uit de voorgelegde stukken kan niet afgeleid worden dat er een hechte band zou bestaan tussen u en uw zoon en dat jullie relatie voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat jullie relatie als effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is.

Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat de belangen van uw zoon geschonden zouden worden door de beëindiging van uw verblijfsrecht en een daaropvolgende verwijdering van het grondgebied. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 Oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk;

EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw zoon inmiddels reeds gewend is aan uw afwezigheid als vader. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw zoon, indien hij dat zou wensen, u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. Dat, indien u het contact wenst te herstellen of te intensiveren, dit moeilijker zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België meer heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. U kan ook vanuit het buitenland onderhoudsgeld betalen middels overschrijvingen.

U gaf aan dat uw hele familie in België verblijft en verwees in het bijzonder naar uw moeder (H.H.), uw zussen (T.S., R. en L.) en uw stiefzus (H.F.). Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en in de relatie tussen broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en een relatie tussen broers en zussen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 Oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met één van deze familieleden. U beperkt u zich ertoe hun aanwezigheid in België te vermelden en toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van hen. Dat u na uw vrijstelling bij uw moeder kan inwonen, volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheid aan te tonen. De aanwezigheid van uw familie in België heeft u er niet van weerhouden meermaals ernstige strafbare feiten te plegen. Het gegeven dat sommige uw familieleden u soms bezoeken in de gevangenis is enkel een bewijs van de normale affectieve banden die een familie met elkaar onderhoudt, maar doet geenszins getuigen van een bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar.

Uw familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u daar waar u zich zal vestigen alsook middels de moderne communicatiemiddelen. Dat het contact met hen moeilijker zal verlopen, is wederom enkel en alleen het gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het gegeven dat u in België geboren bent en er tot op heden steeds een verblijfsrecht genoot, is op zich echter geen reden om aan te nemen dat u zich niet zou kunnen aanpassen in het land van herkomst van uw ouders. Het feit geboren en getogen te zijn in België, neemt niet weg dat het principe dat artikel 8 van het EVRM geen absolute bescherming tegen verwijdering inhoudt, blijft gelden. Het Hof van Justitie herinnert eraan dat "according to Recommendation Rec (2000)15 of the Committee of Ministers of the Council of Europe, each member state should have the option to provide in its internal law that a long-term immigrant may be expelled if he or she constitutes a serious threat to national security or public safety". De inbreuken die u pleegde, worden, zoals supra uitgebreid aangetoond, als zeer ernstig beschouwd en rechtvaardigen de beëindiging van uw verblijf alsook een verwijdering van het grondgebied.

Aangezien u in België geboren bent, is het normaal dat u hier bijvoorbeeld naar school ging, dat u Vlaams spreekt en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Een zeer groot deel van uw volwassen leven bracht u binnen de muren van een gevangenis door.

Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkerwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Ondanks dat u geboren werd in België, is er niet echt sprake van een economische binding met België. U was uiterst zelden officieel tewerkgesteld.

Het is niet onredelijk aan te nemen dat u minstens enige kennis van het Marokkaans Arabisch of het Berbers heeft en dat u vertrouwd bent met de Marokkaanse cultuur. U groeide immers op in een Marokkaans gezin.

U stelt niemand te kennen in Marokko. De omstandigheid dat uw naaste familie (moeder, broer, (stief)zussen) in België woont, neemt niet weg dat er mogelijks andere familie is die wel nog in Marokko woont. Eventueel kan uw familie in België u meer informatie geven over familie in Marokko.

Aangezien u in België geboren werd, zal het zich vestigen in Marokko, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Dat wil echter niet zeggen dat het onmogelijk zou zijn. Er bestaan projecten waarop eventueel een beroep gedaan kan worden (vb.: het "European return and reintegration network" waarbij België partner is). Indien u dat wenst, kan uitgezocht worden voor welke steun u in aanmerking komt. Dat u België dient te verlaten eens u aan justitie voldaan heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw persoonlijk gedrag dat een bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid vormt. De belangen van de Belgische overheid wegen namelijk zwaarder dan uw persoonlijke belangen.

Zoals reeds vermeld, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. In casu wordt de inmenging als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U haalde aan psychische problemen te hebben en legde in dat verband een aantal documenten voor. Een psychische problematiek blijkt ook uit uw dossier. Op 15.02.2023 werd uw advocaat verzocht verdere informatie te verstrekken met betrekking tot de door u aangehaalde psychische problematiek. Op 09.03.2023 stuurde uw advocaat nog een aantal medische stukken door. Alle beschikbare medische stukken werden voorgelegd aan de arts-attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze oordeelde dat er geen tegenindicatie bestond voor een verblijf in een gesloten centrum; dat er geen tegenindicatie bestond voor reizen; dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Marokko.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar *J. BAERT en G. DEBERSAQUES*, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 juli 2023 een verklaring van vrijwillig vertrek ondertekende waarbij hij uitdrukkelijk verzoekt om te worden overgebracht naar Marokko. Gelet op deze verklaring zou verzoeker niet langer doen blijken van het rechtens vereist belang voor wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder betoogt dat verzoeker niet aantoont dat het mogelijke voordeel en nuttig effect kan zijn van de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij zelf verklaarde naar Marokko te willen vertrekken.

Het bevel steunt op artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden (3°) en hij maakt het voorwerp uit van een beslissing die een einde maakt aan zijn verblijf (13°). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat de deelbeslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten een duidelijk gevolg is van de beslissing tot beëindiging van verblijf. De vernietiging van de beslissing tot beëindiging van verblijf zou tevens de

vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengen. Verweerder kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verzoeker louter en alleen door het ondertekenen van verklaring van vrijwillig vertrek *in casu* zijn belang heeft verloren bij zijn beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien ontkent verzoeker dat hij deze verklaring ondertekende. Een onderzoek ten gronde dringt zich op.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- *Schending van artikel 7, eerste lid 3° en 13°, en artikel 22 § 11° en artikel 23 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Verblifswet).*
- *Schending van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*
- *Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.*
- *Schending artikel 3 en 8 EVRM*

De bestreden beslissing verwijst naar artikelen 7, eerste alinea 3° en 13°, en artikel 22 § 11° van de Verblifswet.

Artikel 7:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Artikel 22:

§ 1:De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

1°de gevestigde onderdaan van een derde land;

2°de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3°de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

Artikel 23:

§ 1 De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2 Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar de parlementaire voorbereidingen (DOC 54 2215/001) van dit artikel (eigen onderlijning):

Artikel 13:

Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om "ernstige redenen" van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21.

In zijn advies heeft de Raad van State gevraagd de strekking van het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" te verduidelijken, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daartoe is allereerst op te merken dat de vereiste van ernst voorkomt in verscheidene Europese akten die in dit ontwerp worden omgezet. Al naargelang de beschouwde verblijfsstatus moeten de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aan het verblijf een einde kunnen maken een meer of minder hoge graad van ernst hebben. Er wordt dus een onderscheid gemaakt tussen "redenen", "ernstige redenen" en "dwingende redenen", welke redenen overigens hetzij de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij enkel de nationale veiligheid kunnen betreffen.

Aangezien de begrippen "redenen van openbare orde of nationale veiligheid", "ernstige redenen" of "dwingende redenen" uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd.

Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67).

De "ernstige redenen" verlaten het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak).

(...)

Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen.

Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.

Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd.

(...)

Artikel 14:

Het ontworpen artikel 23 onderwerpt het nemen van een beslissing aan een aantal procedurele waarborgen.

De in paragraaf 1 bepaalde vereisten zijn overgenomen uit de huidige regeling. Ze houden in dat de beslissing niet genomen kan worden omwille van algemene preventieve redenen, maar het gevolg zal zijn van een concrete beoordeling van elk geval.

Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Oorspronkelijk was deze vereiste voorgeschreven door artikel 22 van het ontwerp en was ze een omzetting van artikel 12 van richtlijn 2003/109/EG.

Om te antwoorden op de opmerking van de Raad van State in zijn advies nr. 59.854/4 en rekening houdend met de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid", is deze vereiste voortaan bepaald in het ontworpen artikel 23, § 1, tweede lid. Zij zal bijgevolg moeten worden toegepast op alle onderdanen van derde landen die gemachtigd of toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden, en niet alleen maar op diegenen bedoeld in artikel 22.

De Raad van State beval aan deze vereiste in te voegen in het ontworpen artikel 21. Deze suggestie is niet gevolgd, want deze bepaling voorziet in materiële voorwaarden die het mogelijk maken een einde te maken aan het verblijf van vreemdelingen met beperkt of onbeperkt verblijf. Aan het ontworpen artikel 23 is dus de voorkeur gegeven wegens het feit dat het procedurele waarborgen voorschrijft die bedoeld zijn om de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde overheid afte bakenen wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf op grond van het ontworpen artikel 21 of 22.

Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61).

Eerste onderdeel,

Verzoeker ontkent uiteraard niet dat hij reeds verschillende strafrechtelijke veroordelingen opliep, maar hij is van mening dat hiermee niet is aangetoond dat de gepleegde inbreuken "ernstiger" zijn dan de "normale" inbreuken op de openbare orde.

Ten eerste is het bestaan van een of meer t.a.v. de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen noch een noodzakelijke, noch een voldoende voorwaarde opdat aan een verblijf om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid een einde wordt gemaakt

Verzoeker is verder op de hoogte dat Uw Raad niet bevoegd is haar beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat onvoldoende is aangetoond waarom er sprake is van 'ernstige redenen van openbare orde'. Een opsomming van de verschillende veroordelingen, ook al is dit een uitvoerige lijst, volstaat in casu niet. Er is hiermee niet aangetoond dat deze verder reiken dan en ernstiger zijn dan de 'normale redenen van openbare orde'.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State van 14 januari 2021 (nr. 249.488), waarbij een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd werd. Er werd in dit arrest geoordeeld dat de RVV had moeten vaststellen dat de 'ernstige redenen van openbare orde' zich beperken tot terrorisme en zeer ernstige criminaliteit. Door dit na te laten heeft de RvV de interpretatie die het Grondwettelijk Hof heeft gegeven aan artikel 22 Verblijfswet miskend (GwH, arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019).

Volgens het GwH (arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019, B.24.10) moeten artikelen 21 en 22 Verblijfswet om in overeenstemming te zijn met de Grondwet (artikelen 10, 11 en 22 GW) zodanig worden geïnterpreteerd dat vreemdelingen die in België geboren zijn slechts kunnen worden uitgewezen in geval van 'terrorisme' en 'zeer ernstige criminaliteit'.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een schrijven d.d. 07.08.2017 van de VSSE, waaruit zou blijken dat verzoeker gekend was bij hun diensten.

Dit betreft aldus een schrijven van meer dan zes jaar geleden. Het werkelijk en actueel karakter hieromtrent is absoluut niet aangetoond, noch wordt duiding gegeven over het waarom verzoeker gekend was bij deze diensten.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat in november 2022 het OCAD zou beslist hebben verzoeker te plaatsen in full statuut Potentieel Gewelddadige Extremist (PGE). Hij werd ingeschaald als niveau 3 (hoog). D.d. 05.09.23 werd dit dreigingsniveau nogmaals bevestigd.

Nergens in het dossier blijkt dat er sprake is van terroristische veroordelingen of zeer ernstige criminaliteit. Het gaat hier eerder om een persoon met psychische problemen die weliswaar zeer veel veroordelingen opliep.

Er dient opgemerkt te worden dat er onvoldoende verifieerbare grondslag is om te besluiten tot het bestaan van 'ernstige redenen van openbare orde'.

Te meer daar verzoeker ook niet werd ingelicht of gehoord hieromtrent, waardoor verzoeker zich niet kan verdedigen tegen de gebruikte nota's en dreigingsniveaus, waar hij het hoegenaamd niet mee eens is.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar arrest nr. 265.593 van 16 december 2021 van Uw Raad, waarbij geoordeeld wordt dat er geen bijkomende feiten uiteengezet worden die het ernstig gevaar aantonen, en waarbij beslist werd dat er onvoldoende onderzoek gevoerd werd om de beslissing te ondersteunen, terwijl de vaststelling van een ernstig gevaar nochtans moet steunen op voldoende bewezen handelingen.

Verzoeker ontkent met klem dat hij geradicaliseerd zou zijn, gewelddadige ideologieën zou hebben of in contact zou zijn met mensen met een extremistisch gedachtegoed.

Verzoeker is aldus van mening dat een schending van artikel 22 Verblijfswet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond is.

Tweede onderdeel,

Artikel 23 Verblijfswet voorziet in een evenredigheidstoets, zodat bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening moet worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid, het gevaar dat van betrokkene uitgaat, de duur van zijn verblijf in België, het bestaan van banden met zijn land van verblijf of het ontbreken van banden met zijn herkomstland, zijn leeftijd en de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Er is de bestreden beslissing absoluut niet aangetoond dat zeer concreet de situatie van verzoeker in beschouwing werd genomen. Niet alle relevante feitelijke en juridische gegevens die specifiek zijn voor het geval worden in aanmerking genomen.

Meer specifiek dient gewezen te worden op de aangehaalde psychische problemen van verzoeker. Deze medische problematiek werd opgeworpen bij de ingevulde vragenlijst, en later werden nog extra stukken toegevoegd.

Ondanks het feit dat dat het OCAD melding maakte van het feit dat "op het vlak van psychische problematiek er sprake lijkt te zijn van een multiproblematiek die een multidisciplinaire aanpak vereist waarbij middelenabstinentie en het structureren van het dagelijks leven voorop staan gekoppeld moet worden aan externe controle en opvolging", wordt hier in de bestreden beslissing niet op ingegaan.

Het staat als een paal boven water dat verzoeker niets of niemand heeft in Marokko.

Op welke wijze zouden zijn psychische Problemen dan multidisciplinair kunnen aangepakt worden, of hoe zou er een structuur kunnen plaatsvinden van het dagelijks leven. Nergens blijkt of in Marokko een externe controle of opvolging mogelijk is.

Verzoeker heeft in zijn vragenlijst vermeld dat hij een psychische problematiek heeft, en niet kan terugkeren naar Marokko, omdat hij hier in België behandeld moet worden voor zijn ziekte.

Verwerende partij bevestigt ook de psychische problematiek (pg. 9/10 bestreden beslissing). Echter, er wordt in één (!) zin gesteld dat de arts-attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dat er geen

tegenindicaties bestonden voor een verblijf in een gesloten centrum, dat er geen tegenindicatie bestond voor reizen, en dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Marokko.

Op geen enkele wijze blijkt wat de arts-attaché juist onderzocht heeft. Immers, er werden meerdere medische documenten neergelegd. Wat heeft de arts-attaché juist geoordeeld over welke aandoening, en de specifieke beschikbare en toegankelijke behandeling?

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn, en dat de verdere inhoud hieromtrent opgevraagd kan worden.

Uit het recent opgevraagde dossier (d.d. 14.11.23 en 29.11.23) blijkt geenszins dat er medisch advies in het dossier is terug te vinden (stuk 3). De opgegeven website is ook niet meer werkzaam (stuk 4).

Deze motivering is volstrekt gebrekkig en onzorgvuldig.

Immers, een psychische multiproblematiek die bevestigd is door verschillende autoriteiten, dewelke een multidisciplinaire aanpak vereist, kan niet in één zin worden afgedaan als behandelbaar in het land van herkomst. Zeker gelet op de volledige afwezigheid van een netwerk van verzoeker in Marokko.

Te meer daar de inhoud voor verzoeker niet kan ingekeken worden, zo blijkt.

De bestreden beslissing schendt flagrant artikel 23 Verblijfswet, artikel 3 EVRM, het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Derde onderdeel,

Artikel 23 § 2 Verblijfswet stelt dat er rekening dient gehouden te worden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Dit gebeurt absoluut niet op een afdoende manier.

Verzoeker is in België geboren, en heeft hier zijn gehele leven gewoond met legaal verblijfsrecht. Zijn hele familie is hier woonachtig.

In de bestreden beslissing wordt voornamelijk gefocust op het beperkte gezinsleven met zijn kind. Gelet op de detentiehistoriek van verzoeker is dit gezinsleven inderdaad beperkt, doch niet onbestaande.

Daarenboven is er wel degelijk een enorm sterk en beschermenswaardig gezinsleven met zijn moeder en zussen. Deze hebben een nauw contact met hem, en bezoeken hem vaak in de gevangenis (stuk 5).

De moeder van verzoeker zou het niet overleven dat haar zoon wordt gestuurd, niet teruggestuurd want hij heeft er nooit verbleven, naar Marokko, waar hij niets of niemand heeft. Zij voegt een schrijven toe aan dit verzoekschrift (stuk 6).

Er wordt door de moeder en zussen voortdurend geld gestuurd naar verzoeker in de gevangenis (stuk 7).

Verwerende partij verwijst overigens naar een verzoek tot overbrenging van 19.07.23 (stuk 8). Verzoeker heeft hier geen weet van. De handtekening op het formulier lijkt ook niet op deze van hem, wanneer een vergelijking gemaakt wordt met de handtekening op de vragenlijst van 01.02.23.

Er is wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven in het opzicht van artikel 8 EVRM. Te meer gelet op de psychische Problemen van verzoeker. Immers, er dient hier in grote mate rekening mee gehouden worden.

Er kan met zekerheid gesteld worden dat de bestreden beslissing niet of afdoende argumenteert over

- *De banden met Marokko*
- *Het ontbreken van banden met Marokko*
- *De leeftijd van verzoeker en de duur van zijn verblijf in België*
- *De gevolgen voor hem en zijn familieleden*

Er dient dan ook absoluut vastgesteld te worden dat er een manifeste schending plaatsvindt van artikel 23 Verblijfswet, artikel 8 EVRM, de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.”

4.1.1. Artikel 22, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet, waarnaar in de beslissing tot beëindiging van verblijf wordt verwezen, luidt als volgt:

*“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:
1° de gevestigde onderdaan van een derde land; (...)”.*

In artikel 23 van de vreemdelingenwet worden aan de beslissingen tot beëindiging van het verblijf, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven wetsartikel, volgende vereisten gesteld:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Zoals uit artikel 23 van de vreemdelingenwet blijkt, moet geval per geval een individueel onderzoek worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die van de vreemdeling van wie men het verblijf wenst te beëindigen zou uitgaan. Bij dat onderzoek moeten eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het onderzoek moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit. De omstandigheid dat de wetgever de bedoeling heeft gehad af te zien van de vroegere praktijk, volgens welke het enkel in geval van een strafrechtelijke veroordeling of bij betrapping op heterdaad mogelijk was een einde te maken aan het verblijf van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling, betekent niet dat de bevoegde overheid zich op andere dan bewezen en geobjectiveerde feiten zou mogen baseren. In zoverre daarin wordt verwezen naar het “*persoonlijk gedrag*” van de betrokkene, dat het enige element is op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van het verblijf om een reden of om een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid kan worden genomen, wordt bij artikel 23, § 1, van de vreemdelingenwet de verplichting opgelegd dat de overheid een individueel onderzoek uitvoert en haar beslissing motiveert onder verwijzing naar door de betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, randnummers B.19.3 en B.19.4).

4.1.2. In de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt gesteld dat “(u)it uw administratief dossier (...) ernstige elementen van openbare orde en nationale veiligheid (blijken) die aantonen dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving”. Deze elementen worden aangewend om verzoekers recht op verblijf te beëindigen, om hem te bevelen het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

De begrippen “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” worden in artikel 22, § 1, van de vreemdelingenwet niet nader gedefinieerd. In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 februari 2017 wordt voor de interpretatie van de begrippen “*openbare orde*” en “*nationale veiligheid*” teruggesproken naar de rechtspraak van het Hof van Justitie: “(...) Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)” (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.*, Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 23).

De Raad stelt vast dat de begrippen “*nationale veiligheid*” en “*openbare veiligheid*” volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie dezelfde lading dekken (HvJ 15 februari 2016, C-601/15, PPU (GK), J.N./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, § 66 en HvJ 23 november 2010, C-145/09 (GK), Tsakouridis, § 44).

Het Hof heeft uitgelegd dat het begrip “*nationale veiligheid*” zowel slaat op de interne als op de externe veiligheid van een lidstaat (HvJ, 26 oktober 1999, C-273/97, *Angela Maria Sirdar/The Army Board en*

Secretary of State for Defence, § 18). Dit omvat zowel de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen en geldt eveneens voor gevallen waarin een derdelander behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, of een dergelijke vereniging steunt (HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T./Land Baden-Württemberg*, §§ 78 en 80). Terrorisme, en de bestrijding ervan, ressorteren onder het begrip “*nationale veiligheid*” (HvJ 26 november 2002, C-100/01, *Ministre de l’Intérieur/Aitor Oteiza Olazabal*, §§ 12 en 35; HvJ 13 september 2016, C-304/14, C.S., § 39).

Vervolgens dient te worden ingegaan op de vereiste graad van ernst van de dreiging die van een vreemdeling uitgaat. Terwijl artikel 21 van de vreemdelingenwet een beëindiging van het verblijf mogelijk maakt “*om redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”, vereist een beëindiging van het verblijf in de gevallen voorzien in artikel 22, § 1, van de vreemdelingenwet “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”.

In de parlementaire voorbereidingen worden deze onderscheiden drempels als volgt verduidelijkt:

“De “ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak). [...] Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken. Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. [...]” (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.*, Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 23-25).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest 112/2019 van 18 juli 2019 dat de wetgever voldoende de termen “*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”, “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” en “*dwingende redenen van nationale veiligheid*” voldoende preciseerde (overweging B.18.3.). In het bijzonder voor vreemdelingen die in België zijn geboren of die voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen, moet er sprake zijn van “*zeer zware feiten*” of nog van “*zeer zware criminaliteit*” (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, DOC 54-2215/003, p. 5; GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, overweging B.24.10).

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de toepassing van artikel 22, § 1, van de vreemdelingenwet een verregaand individueel onderzoek vereist en dat uit de motieven van de beslissing de door betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen, die steun vinden in het administratief dossier, moeten blijken waaruit kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en die de beëindiging van diens recht op verblijf rechtvaardigen.

4.1.3. De bestreden beslissing verwijst enerzijds naar een bedreiging van de openbare orde en anderzijds naar de nationale veiligheid. Hieruit blijkt dat enerzijds wordt bedoeld de gemeenrechtelijke misdrijven zoals opgesomd in de beslissing en anderzijds de elementen die wijzen op extremisme.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde en nationale veiligheid wordt gemotiveerd op grond van de (i) de strafrechtelijke antecedenen en (ii) de dreigingsevaluatie door de Veiligheid van de Staat (VSSE) en het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (OCAD).

(i) Strafrechtelijke antecedenen

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid overzicht gegeven van verzoekers strafrechtelijke antecedenen. Het betreft feiten die hij pleegde in 2001 toen hij nog minderjarig was tot aan zijn laatste veroordelingen in 2023 (p. 1-5). Verzoeker werd negen keer veroordeeld door de correctionele rechtbank en drie keer door het hof van beroep wegens: diefstallen met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen, bedreiging onder bevel of voorwaarde, weerspanningheid en het valselijk verspreiden van een bericht omtrent een gevaar voor een aanslag op personen of eigendommen. Daarnaast werd verzoeker negen keer veroordeeld door de politierechtbank wegens: vluchtmisdrijf, het besturen van een voertuig spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen, rijden onder invloed, onverzekerd rijden en schending van de het algemeen reglement op de politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg (de wegcode).

De meest recente veroordelingen dateren van 17 april 2023 en 21 april 2023. Voor de feiten gepleegd op 15 juni 2022 werd verzoeker op 17 april 2023 door de correctionele rechtbank in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden wegens: (A) mondelinge bedreiging onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld en (B) valse mondelinge berichten over gevaar voor aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld. Op 15 juni 2022 merkt de politie een livestream van verzoeker op waarin verzoeker zegt dat hij de bedoeling heeft om te moorden en het aankopen van een "9mm" en een Kalasjnikov. Hij laat zijn frustraties uit ten aanzien van het gevangeniswezen en stelt dat hij wil overgaan tot *suicide by cop*. Wanneer de politie na zijn arrestatie wil overgaan tot verhoren van verzoeker, stelt hij zich dermate verbaal en fysiek dreigend op dat de verbalisanten aanvoelen dat zij niet langer in hun veiligheid kunnen voorzien en zij besluiten om niet overgaan tot een verhoor. Volgens de gerechtsdeskundige lijdt verzoeker niet aan een geestesstoornis, noch is er sprake van een majeure psychopathologie of intrinsieke problemen met impulscontrole. Verzoeker vertoont wel aanwijzingen van een cluster B persoonlijkheidsstoornis met antisociale narcistische kenmerken. Er zijn geen problemen met impulscontrole maar verzoeker bouwt wel frustratie en kwaadheid op en geeft blijk van detentieschade. De kans op recidive wordt door de psychiater hoog ingeschat.

Voor feiten gepleegd op 16 oktober 2022 werd verzoeker op 21 april 2023 in wettelijke staat van herhaling veroordeeld door het hof van beroep tot (A) een gevangenisstraf van een jaar wegens het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van cannabis zonder vergunning en (B) tot een gevangenisstraf van achttien maanden wegens gewapende weerspanningheid en opzettelijke slagen aan een politie-inspecteur. Verzoeker wordt op heterdaad betrapt op het verkopen van cannabis. Na zijn arrestatie stelt verzoeker zich in de verhooruimte eerst rustig op maar begint plots met een stoel in de richting van een van de inspecteurs te slaan. Wanneer de politie-inspecteurs verzoeker proberen vast te grijpen en naar de grond te brengen, spant verzoeker zich volledig op en tracht hij zich los te rukken. Hij geeft vervolgens een kopstoot aan een van de inspecteurs. Terug in zijn cel begint verzoeker zijn papieren met rechten van verdediging op te eten, spuwt hij meermaals in de richting van de camera, stampet zijn bekertje met water tegen de grond en begint hij voortdurend te schreeuwen.

(ii) Dreigingsevaluatie door de VSSE en het OCAD

Verzoeker zou sinds 2017 gekend zijn bij de VSSE. Het administratief dossier bevat een schrijven van de veiligheid van de staat van 3 maart 2020 waaruit blijkt dat verzoeker tijdens zijn detentie tussen 2015 en 2018 werd opgevolgd omdat hij vermoedelijk radicaliseerde nadat hij meermaals uitspraken deed over terrorisme en een rigoureuze islambeleving. Het was in eerste instantie onduidelijk of verzoeker bizarre uitspraken en gedragingen vertoonde omwille van zijn psychologische problematiek dan wel ten gevolge van zijn geradicaliseerd gedachtengoed.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker in november 2022 door het OCAD werd gekwalificeerd als Potentieel Gewelddadig Extremist (PGE). PGE's worden door het OCAD gedefinieerd als personen met extremistische opvattingen die een intentie hebben om geweld te gebruiken, maar die nog geen concrete stappen daartoe hebben ondernomen (<https://ocad.belgium.be/wat-doen-wel>). Het administratief dossier bevat een dreigingsevaluatie opgesteld door het OCAD waarbij de dreiging die uitgaat van verzoeker ingeschaald wordt als niveau 3 (ernstig), wat betekent dat er een mogelijke en waarschijnlijke

dreiging uitgaat van verzoeker (<https://ocad.belgium.be/faq/wat-zijn-de-dreigingsniveaus-in-belgie/>). Het administratief dossier bevat een dreigingsevaluatie van 5 september 2023 door het OCAD waarin verzoekers dreigingsniveau wordt bevestigd. Verzoeker voldoet aan de volgende criteria:

- a) Hij heeft extremistische opvattingen die het gebruik van geweld of dwang als actiemethode in België legitimeren;
- b) Er zijn betrouwbare aanwijzingen dat hij de intentie heeft om geweld te gebruiken en dit in verband met extremistische opvattingen zoals hiervoor vermeld;
- c) Hij voldoet aan de volgende criteria die het risico op geweldpleging verhogen:
 - Daden of antecedenten: misdaad of wanbedrijf die de fysieke of psychische integriteit van derden aantast of bedreigt;
 - Psychische problematiek.

In de bestreden beslissing wordt geciteerd uit de voormelde dreigingsevaluatie. Er wordt gewezen op het feit dat verzoeker verschillende keren veroordeeld werd voor gewelddadige feiten en zich zowel binnen als buiten de gevangenis agressief opstelt tegen politieagenten en artsen. Zo viel verzoeker in 2021 een vrouw aan omwille van haar “ongepaste kledij” en in 2022 een arts en een politieagent. Op 28 mei 2020 werd verzoeker veroordeeld door het hof van beroep, voor het dreigen met een aanslag op Jan Jambon en de Marokkaanse koning in een livevideo op facebook. Hierbij sprak hij tevens uitdrukkelijk zijn steun uit voor een van de vroegere leiders van de extremistische groepering Sharia4Belgium. Verzoeker deed online en offline reeds uitspraken waarin hij geweld vergoelijkt en ook de intentie uit om zelf geweld te plegen vanuit zeer diepe frustraties, met duidelijke haatgevoelens tegenover de Belgische samenleving en in het bijzonder de politiediensten. Verzoeker sympathiseerde in het verleden ook met aanslagplegers. Er zijn verschillende elementen die wijzen op een psychische problematiek, die verstrekt wordt door alcohol- en druggebruik.

Op basis van de voormelde overwegingen stelt verweerder dat het risico dat verzoeker op elk moment in de toekomst kan uitbarsten in potentieel zelfs dodelijk geweld, niet kan worden uitgesloten. Er wordt verder gemotiveerd dat: *“[verzoekers] gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij, een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid, een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Uit de feiten blijkt een asociaal, onbetrouwbaar en gewelddadig karakter. Uit [verzoekers] handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren.*

Het gevaar voor recidive in [verzoekers] hoofde is manifest aanwezig. De maatschappij heeft de plicht zich te beschermen tegen individuen met een gevaarlijke geestesgesteldheid zoals [verzoeker].” Uit de motivering van de bestreden beslissing komt naar voor dat het de combinatie is van de gemeenrechtelijke strafrechtelijke misdrijven, samen met verzoekers extremistisch gedachtengoed, die verweerder heeft doen besluiten dat er een ernstig gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid is die een beëindiging van verzoekers verblijf rechtvaardigen.

c)1.4. Verzoeker betoogt in zijn eerste middel dat de opsomming van zijn veroordelingen niet aantoonde dat de gepleegde feiten verder reiken en ernstiger zijn dan de “normale” redenen van openbare orde. Hierbij dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat verzoeker niet ontkent dat hij tal van keren veroordeeld werd door het hof van beroep, de correctionele rechtbank en de politierechtbank en reeds vele jaren doorbracht in de gevangenis. Verweerder heeft rekening gehouden met de concrete aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waaronder het valselijk verspreiden van een bericht omtrent een gevaar voor een aanslag op personen of eigendommen en zware diefstallen met geweld en bedreiging. Deze laatste categorie van misdrijven werd door de wetgever uitdrukkelijk vermeld als een van de misdaden die omvat zijn door artikel 22 van de vreemdelingenwet (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.*, Kamer, 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 22). Verweerder heeft zich daarnaast niet beperkt tot de analyse van de strafrechtelijke antecedenten en verwijst tevens naar de dreigingsevaluatie door het VSSE en het OCAD. Waar verzoeker aanvoert dat het schrijven van het VSSE van 7 augustus 2017 niet langer actueel is, dient te worden opgemerkt dat er in de bestreden beslissing duidelijk en uitdrukkelijk verwezen wordt op het gegeven dat verzoeker in november 2022 het statuut PGE kreeg, wat op 5 september 2023 werd bevestigd en waarbij verzoeker het dreigingsniveau 3 (ernstig) werd toegekend. Deze stukken onderbouwen wel degelijk dat verzoeker extremistische gedachten heeft en de intentie heeft om geweld te gebruiken. Waar verzoeker aanvoert zich niet te hebben kunnen verdedigen tegen deze nota's, dient opgemerkt te worden dat hij in het kader van het onderhavig beroep de mogelijkheid had om inzage te vragen in het administratief dossier om alzo kennis te nemen van de voormelde stukken. Verzoeker ontkent de vaststellingen van de VSSE en het OCAD, doch beperkt hij zich tot een stelling die hij niet verder onderbouwt. Het louter en alleen stellen dat hij niet geradicaliseerd is, is onvoldoende om afbreuk te doen

aan de herhaalde en onderbouwde vaststelling door de bevoegde diensten dat verzoeker als geradicaliseerd kan worden beschouwd.

c)1.5. Verzoeker voert voorts aan dat hij kampt met een psychische problemen. Hij betoogt dat hij melding maakte van dit element in de vragenlijst horen en dat hij in dit verband bijkomende stukken toevoegde.

Verzoeker voert aan dat hij opgevolgd dient te worden door een multidisciplinair team en dat de beoordeling door verweerder en de beoordeling door de arts-adviseur gebrekkig is. Hij betoogt dat hij melding maakte van zijn psychische problemen in de vragenlijst horen en in dit verband bijkomende stukken neerlegde. Verzoeker duidt echter niet *in concreto* waarom het omwille van zijn psychische problematiek onredelijk is om te stellen dat hij een ernstig gevaar uitmaakt voor de openbare orde of nationale veiligheid. In de dreigingsevaluatie van het OCAD wordt aandacht gegeven aan verzoeker psychologische problematiek en wordt gesteld dat er sprake lijkt te zijn van een *“multiproblematiek die een multidisciplinaire aanpak vereist waarbij middelenabstentie en het structureren van het dagelijkse leven voorop dient te staan in samenhang met externe controle en opvolging”*. Verzoekers psychologische problematiek verhinderde het OCAD niet om verzoeker als potentieel gevaarlijke extremist te beschouwen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn strafrechtelijke veroordelingen steeds toerekeningsvatbaar werd verklaard. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 september 2022 in het kader van een strafdossier werd onderzocht door een psychiater. In het vonnis van de correctionele rechtbank van 17 april wordt het volgende gesteld:

“Dokter D.V. formuleert wel argumenten voor de aanwezigheid van een cluster B persoonlijkheidsstoornis met antisociale narcistische kenmerken. Tevens is er sprake van een dynamiek waarin beklaagde met heel veel opgebouwde frustratie en kwaadheid zit en deze kanaliseert; er is duidelijk ontwikkeling naar een harde persoonlijkheidsstructuur en ook detentieschade lijkt prominent aanwezig. Bovendien heeft beklaagde geen gestructureerde dagbezigheid, was er vroeger gebruik van alcohol en middelen en is er thans op zijn minst gebruik van cannabis; al deze middelen beïnvloeden de impulscontrole van beklaagde nefast.

De totaliteit van het toestandsbeeld maakt volgens dokter D.V. dat de kans op nieuwe agressie zeer sterk verhoogd is; nieuwe agressie lijkt dan ook reëel. Wil men deze recidivekans verminderen, wacht een hele uitdaging; absentie van middelen dringt zich op, alsook is echt absoluut nodig om voldoende structuur aan te brengen in het leven en te voorzien in protectieve factoren. De grootste uitdaging wordt echter gevormd door het feit dat beklaagde door zijn dikwijls agressieve contact mensen afschrikt die bereik zijn om hem te helpen; beklaagde lijkt zich hiervan ook op z'n minst deels bewijst, aldus dokter D.V.”

Verzoekers agressieve houding wordt tevens bevestigd door de medische stukken die verzoeker neerlegt. Zo blijkt uit het attest opgesteld in het kader van een raadpleging op 13 mei 2022 door psychiater B.R., dat verzoeker werd binnengebracht door de politie en het snelleresponsteam wegens fysieke agressie naar materiaal en bedreiging van anderen/familie voor een inschatting van een gedwongen opname. Hierbij werd een verwijfsbrief van de Procureur des Konings gevoegd. Er werd een spoedprocedure gedwongen opname gestart gezien een gevaar voor derden. Uit het neergelegde attest van 15 juni 2022 blijkt dat verzoeker een maand voordien doorverwezen werd naar een psychiatrisch ziekenhuis (Multiversum) en van daaruit naar een centrum voor geestelijke gezondheidszorg (VAGGA). Verzoeker zou zich agressief en eisend hebben opgesteld voor een opname en werd door de politie uit het psychiatrisch ziekenhuis gezet.

De arts-adviseur wijst er in zijn medisch advies op dat hij telefonisch contact had met de huisarts van verzoeker, die verklaarde dat hij verzoeker niet langer opvolgt en niet weet waar hij verblijft. Uit de neergelegde stukken kan niet worden afgeleid dat verzoeker op heden opgevolgd wordt door het multidisciplinaire team waar hij zelf op wijst.

Gelet op deze elementen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat verzoeker psychische problematiek verweerder niet verhindert vast te stellen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en nationale veiligheid. Waar verzoeker aanvoert dat omwille van zijn psychische problematiek niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, wordt deze grief beoordeeld in wat volgt.

c)1.6. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering omvat omtrent de aard en de ernst van de door verzoeker opgelopen veroordelingen, evenals een individuele beoordeling van de persoonlijke gedragingen die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen en een duidelijke verwijzing naar de dreigingsevaluaties en het extremistische gedachtengoed van verzoeker. Er wordt tevens concreet aangegeven waarom het gedrag een werkelijke, actuele, en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en de in deze beslissing aangevoerde feiten vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder met zijn beoordeling een kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de

voorwaarde van “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” zoals vervat in artikel 22 van de vreemdelingenwet.

c)1.7. Vervolgens voert verzoeker aan dat verweerder, overeenkomstig artikel 23 van de vreemdelingenwet, rekening had moeten nemen met de duur van zijn verblijf in België, het bestaan van banden met zijn land van verblijf of het ontbreken van banden met zijn herkomstland, zijn leeftijd en de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

In de eerste plaats wijst verzoeker erop dat hij in België geboren is en dat hij steeds in het bezit is geweest van een verblijfstitel. Zijn hele familie zou alhier woonachtig zijn. Hij betoogt dat hij een sterk beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn moeder en zussen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker een getuigenverklaring neer van zijn moeder en een afschriften van overschrijvingen door zijn moeder en zussen aan verzoeker.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat, overeenkomstig het tweede lid van dit verdragsartikel, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat *in casu* niet ter discussie dat er een wettelijke basis is die verweerder toelaat de bestreden beslissing te nemen, namelijk artikel 22 van de vreemdelingenwet. Het staat ook vast dat verweerder oordeelde dat de bestreden maatregel vereist is ter bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid en dat hij bijgevolg één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft.

Bij de belangafweging waarbij verweerder de persoonlijk situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen, wordt er terecht opgemerkt dat er in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en in de relatie tussen broers en zussen slechts sprake zijn van een beschermenswaardig gezinsleven indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve banden, worden aangetoond. Verweerder erkent dat verzoekers familieleden hem hebben bezocht in de gevangenis, doch wordt er geoordeeld dat dit geen blijk geeft van bijzondere banden van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook het gegeven dat verzoeker bij zijn moeder zou kunnen inwonen na zijn detentie, is onvoldoende om een bijzonder band van afhankelijkheid aan te tonen.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een getuigenverklaring, vier poststortingen door verzoekers moeder aan de gevangenis van Antwerpen met de vermelding van verzoekers naam en screenshots van een lijst van geldoverschrijvingen aan de gevangenis van Antwerpen en Dendermonde. Uit het administratief dossier zoals neergelegd aan de raad blijkt niet dat verzoeker reeds voorlegde voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan verweerder dan ook niet ernstig verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Bovendien kan uit de neergelegde stukken ook niet worden afgeleid dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat verzoeker geen meer dan gebruikelijk afhankelijkheidsbanden onderhoudt met zijn gezin. Zo kan er uit de neergelegde screenshots niet worden afgeleid wie deze geldstortingen uitvoerde. In het schrijven van verzoekers moeder voert zij wel aan dat verzoeker haar me veel help in het dagelijks leven, doch is deze bewoording zeer vaag en wordt deze stelling niet verder geconcretiseerd. In dit verband dit tevens te worden opgemerkt dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van de onderhavige vordering in detentie verblijft.

Tot slot legt verzoeker nog vier bewijzen neer van postoverschrijvingen van verzoekers moeder aan de gevangenis van Antwerpen met de vermelding van verzoekers naam. Deze geldoverschrijvingen dateren van 18 oktober 2022, 28 februari 2023, 16 januari 2023 en 16 maart 2023. Deze stukken alleen tonen evenwel niet aan dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsverhouding die daarenboven opweegt tegen de elementen van openbare orde en nationale veiligheid zoals hierboven besproken.

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid heeft overschreden door te stellen dat de bestreden beslissing een noodzakelijke en proportionele inmenging uitmaakt in verzoekers gezinsleven in het licht van de elementen van openbare orde en nationale veiligheid zoals hierboven besproken. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

c)1.8. Wat betreft verzoekers minderjarige Belgische zoon, dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). Anderzijds, enkel en alleen het bestaan van biologische banden tussen ouder

en kind is onvoldoende om een gezinsleven aan te tonen (EHRM 1 juni 2004, *L./Nederland*, §§ 37-40). Het bestaan van een gezinsleven is een feitenkwestie, waarbij rekening gehouden moet worden met de aard van de band tussen ouder en kind, de aangetoonde interesse en de toewijding van de ouder (EHRM 29 juni 1999, *Nylund/Finland* (dec.); EHRM 21 juli 2022, *Katsikeros/Griekenland*, § 44).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker en zijn zoon ooit hebben samengewoond, de moeder van het kind draagt sinds zijn geboorte de daadwerkelijke zorgen. De advocaat van verzoeker maakte op 9 maart 2023 een stuk over met een overzicht van openstaande schulden aan de Dienst Alimentatievorderingen waaruit blijkt dat verzoeker tweemaal 50 € betaalde, een keer op 24 februari 2023 met de vermelding "*onderhoudsgelden*" en een tweede keer op 30 maart 2022 met de vermelding "*cadeautje A.*". Verweerder motiveert dat uit dit stuk niet blijkt dat verzoeker deelneemt aan de beslissingen over de opvoeding, op welke manier verzoeker en zijn kind contact onderhouden of dat er sprake is van een bezoeksregeling. Daarnaast wordt opgemerkt dat de Dienst voor Alimentatievordering enkel ingeschakeld wordt indien de onderhoudsgelden niet betaald worden, waaruit blijkt dat verzoeker in deze zijn verplichtingen niet nakwam. Uit de neergelegde stukken blijkt volgens verweerder niet dat verzoeker een effectieve gezinsband onderhoudt met zijn zoon in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder motiveert daarnaast dat verzoeker reeds lange periodes doorbracht in detentie en dat er derhalve kan worden aangenomen dat zijn zoon gewend is aan de afwezigheid van zijn vader. Verzoeker kan telefonisch of via het internet contact onderhouden met zijn zoon of via bezoeken.

De Raad stelt vast dat verweerder uit een uitgebreide en zorgvuldige wijze motiveert over de relatie tussen verzoeker en zijn zoon. In zijn verzoekschrift erkent verzoeker dat het gezinsleven met zijn zoon beperkt is, doch "*niet onbestaande*". Verzoekers betoog is evenwel zeer summier en wordt niet onderbouwd met bijkomend bewijs. Hiermee toont verzoeker niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig optrad en weerlegt hij de doorgedreven belangenafweging niet.

c)1.9. Betreffende de hechtheid van verzoeker banden met Marokko, wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er aangenomen kan worden dat verzoeker kennis heeft van het Marokkaans Arabisch of Berbers aangezien verzoeker opgroeide in een Marokkaans gezin. Verzoeker gaat niet in op deze motivering. Verweerder erkent dat verzoekers terugkeer naar Marokko een aanpassing van hem zal vragen. Doch wordt er opgemerkt dat de bestreden beslissing enkel en alleen een gevolg is van verzoekers eigen gedragen. De belangen van de Belgische overheid ter vrijwaring van de openbare orde en nationale veiligheid wegen zwaarder door dan verzoekers persoonlijke belangen.

In dit verband voert verzoeker aan dat hij geen netwerk heeft in Marokko. Hij lijkt te betogen dat hij nood heeft aan de omkadering van zijn familie om zijn psychische problematiek te kunnen behandelen. Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoeker op heden opgevolgd wordt voor zijn psychische problematiek. Verzoeker duidt evenmin op welke manier zijn netwerk in België hem helpt en waarom hij de nodige omkadering niet zou kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst. In bestreden beslissing wordt bovendien terecht opgemerkt dat de aanwezigheid van zijn familieleden verzoeker er niet van weerhouden heeft op meerdere ernstige strafrechtelijke inbreuken te plegen.

c)1.10. Gelet op het voorgaande dient de Raad vast te stellen dat er in de beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijf uitdrukkelijk gemotiveerd wordt over verzoekers gezins- en privéleven in België, zijn economische banden met België, zijn banden met Marokko en zijn psychische problematiek en dit op een evenredige en zorgvuldige manier. Een schending van artikel 23 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

c)1.11. De deelbeslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten steunt in casu op artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, van de vreemdelingenwet. Door zijn gedrag wordt verzoeker geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden (3°) en die het voorwerp uitmaakt van een beslissing die een einde maakt aan zijn verblijf (13°), zoals *in casu* het geval. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er in de bestreden beslissing op gedegen wijze wordt vastgesteld dat verzoeker een ernstig gevaar is voor openbare orde en nationale veiligheid.

Bij het nemen van een verwijderingsbeslissing dient, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, rekening gehouden te worden met verzoekers gezondheidstoestand. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 15 februari 2023 werd verzocht om meer informatie te verlenen omtrent zijn psychische problematiek. Zoals eerder opgemerkt legde een attest opgesteld door psychiater R.B. in het kader van een raadpleging op 13 mei 2022 neer, een schrijven opgesteld door dokter T.B. opgesteld in het kader van een raadpleging op de spoedafdeling op 13 mei 2022, een attest van 15 juni 2022 in het kader van een raadpleging in het psychiatrisch ziekenhuis en een medicatie-overzicht van 21 februari 2023. Deze stukken werden ter beoordeling neergelegd aan de arts-adviseur. In het medisch advies van 20 april 2023 weerhoudt de arts-adviseur dat verzoeker psychotisch gedrag vertoont met de nood tot het opstarten van medicatie, en

meer bepaald sertline, temesta en zyprexa. Op basis van gegevens uit de MedCOI-databank stelt de arts-adviseur vast dat de opvolging door een psychiater en de medicatie waaraan verzoeker nood heeft, beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Verzoeker wordt ook in staat geacht om te reizen.

In de bestreden beslissing wordt meegedeeld dat het medisch advies *“een intern advies is ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. [...] het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt aldus apart en beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en gehandtekening toestemming van de betrokkene opgevraagd worden via de dienst Openbaarheid van Bestuur: [website]”*.

Verzoeker voert aan dat de link naar de website van de dienst Openbaarheid van Bestuur niet werkte. Dit houdt evenwel niet automatisch in dat verzoeker geen kennis heeft kunnen nemen van het medisch advies van 20 april 2023 en de geraadpleegde MedCOI-documenten.

Uit de e-mails die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift, blijkt dat zijn advocaat contact heeft kunnen opnemen met de voormelde dienst. De advocaat van verzoeker vroeg op 14 november 2023 alle documenten van het jaar 2023 op in het dossier van verzoeker. Uit de daaropvolgende e-mail door de dienst openbaarheid van bestuur blijkt dat op 29 november 2023 alle nieuwe documenten uit het dossier van verzoeker werden overgemaakt sinds de laatste aanvraag door verzoekers advocaat. De Raad ziet niet hoe dit stuk aantoonde dat het medisch advies en de bijhorende MedCOI-documenten niet overgemaakt werden aan verzoeker. Het medisch advies en de geraadpleegde MedCOI-documenten zijn in ieder geval vervat in het administratief dossier dat werd overgemaakt aan de Raad. In een schrijven van 31 januari 2024 werd verzoeker door de Raad op de hoogte gesteld van de mogelijkheid om het administratief dossier te raadplegen tot de dag voor de zitting. Er blijkt niet dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker op dienstige wijze de mogelijkheid heeft gekregen om kennis te nemen van het medisch advies waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker betoogt dat verweerders beoordeling van zijn medische problematiek gebrekkig en onzorgvuldig is, verduidelijkt hij niet omtrent welke elementen onvoldoende gemotiveerd is. Met zijn zeer algemeen betoog blijkt niet dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, in samenlezing met het medisch advies van 20 april 2023, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen. Verzoeker toont niet aan dat zijn medische problematiek effectief zijn terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staat.

c)1.12. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, dient de Raad tot slot op te merken dat verzoeker op 19 juli 2023 zelf een verzoek tot overbrenging naar Marokko ondertekende. In het stuk wordt het volgende verklaard:

“De veroordeelde [verzoeker] Brussel [geboortedatum] (naam, voornaam, geboorteplaats en -datum) Verzoekt om overgebracht te worden naar Marokko (land van bestemming). Dit verzoeker zal door de gevangenisdirecteur samen met de bezoekerslijst van ondertekende overgemaakt worden aan de Centrale Autoriteit Internationale Samenwerking”.

De datum, verzoekers naam en geboorteplaats en -datum is handgeschreven. Verzoeker betoogt dat hij geen weet heeft van dit document en dat de handtekening op het document niet van hem is. De Raad ziet echter niet in waarom er getwijfeld zou moeten worden aan de waarachtigheid van dit document. Zelfs indien verzoeker dit document niet ondertekende, blijkt uit het voorgaande evenwel dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert over verzoekers gezins- en privéleven in België, zijn economische binden met België, zijn banden met Marokko en zijn gezondheidstoestand en dit op een evenredige en zorgvuldige manier. Verweerder heeft zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de verklaring voor vrijwillig vertrek.

Het eerste middel is niet gegrond.

c).2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
- Schending van artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het land te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en Organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 Oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. biz. 1-8237, punt 101; 1 Oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 September 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest nr. 110 832 van de RVV d.d. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze Stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

5.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 d.d. 24.06.14 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst in eerste naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Verzoeker had antwoorden kunnen verschaffen over zijn vermeend dreigingsniveau.

Bovendien had hij onderzocht kunnen worden door een psycholoog/psychiater. Dit gebeurde niet. Integendeel, er werd enkel geoordeeld door een arts-attaché van DVZ, waarbij het nog maar de vraag is op welke basis deze heeft geoordeeld, aangezien er geen medische verslagen zijn terug te vinden in het dossier.

Verzoeker kreeg geen kans om deze zaken toe te lichten. Hij verkreeg een beperkte vragenlijst d.d. 18.01.23, en vulde deze onmiddellijk in. In deze vragenlijst werd echter niets gevraagd over zijn 'extremistisch gedachtegoed'.

Moest verzoeker grondig en zorgvuldig gehoord zijn dan had hij dit alles kunnen opwerpen, zodat het in rekening kon worden gebracht.

Met al deze omstandigheden is in de beslissing geen, minstens niet afdoende, rekening gehouden.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

c).2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het EVRM.

In de eerste plaats voert verzoeker aan dat hij gehoord had hij "antwoorden had kunnen verschaffen" met betrekking tot de dreigingsevaluaties door de VSSE en het OCAD. In de vragenlijst horen van 18 januari 2023 zou verzoeker niet bevraagd zijn omtrent zijn extremistische gedachtegoed. Wat betreft zijn psychische problematiek betoogt verzoeker dat hij onderzocht had kunnen worden door een psycholoog of een psychiater.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker via de vragenlijst horen van 18 januari 2023 de mogelijkheid heeft gekregen om alle volgens hem nuttige elementen uiteen te zetten die het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Op 15 februari 2023 werd aan verzoeker gevraagd om bijkomende informatie over te maken met betrekking tot zijn medische toestand en het contact met zijn zoon. Verzoeker legde een attest opgesteld door psychiater R.B. in het kader van een raadpleging op 13 mei 2022 neer, een schrijven opgesteld door dokter T.B. opgesteld in het kader van een raadpleging op de spoedafdeling op 13 mei 2022, een attest van 15 juni 2022 in het kader van een raadpleging in het psychiatrisch ziekenhuis en een medicatie-overzicht van 21 februari 2023. Zoals eerder opgemerkt werden deze stukken beoordeeld door de arts-adviseur. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij bijkomend onderzocht diende te worden door een psychiater of een psycholoog.

Bovendien kan volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de elementen die verzoeker aanvoert betreffende zijn medische problematiek en het dreigingsniveau dat van hem uitgaat, niet van dien aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest, wordt niet aannemelijk gemaakt.

c).2.2. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM werd bij de beoordeling van het eerste middel besproken. Verzoeker voert geen andere elementen aan die afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Het tweede middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------